

τελευταῖος ὀβολὸς τῆς χήρας αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι βανίδες τοῦ ἐλαίου, τὰς ὁποίας ἡ πτωχὴ μήτηρ προσέφερεν εἰς τὴν εὐσπλαγχνον Μητέρα τοῦ Χριστοῦ χάριν τοῦ τέκνου τῆς! Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ παιδίου ἐγένετο βαρυτέρα· ἡ γυνὴ ἐσηκώθη καὶ κλίνουσα τὸ γόνυ πρὸ τῆς Παρθένου ἀπηύθυνε μίαν ὑστάτην προσευχὴν. Αἶφνης ἡ λυχνία ἀνέδωκε ζωηροτέραν φλόγα, τὸ δωμάτιον ὅλον ἀνέλαμψε διὰ μιᾶς, τριγμὸς ἄγριος ἠκούσθη, ἡ φλόξ ἔταλαντεύθη ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἔσβυσεν.

— Μητέρα μου! ἠκούσθη πνιγομένη ἡ φωνὴ τοῦ παιδίου.

— Παναγία μου! ἀνέκραξεν ἡ δύστηνος μητέρα καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ τέκνον τῆς.

Ἦτο ἀργά!

Ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς πενιχρᾶς καλύβης ἐπέταξε μία ἀθῶα ψυχὴ, ὡς νὰ τὴν παρέλαβε φεύγουσα ἡ ἀκτὶς τῆς σελήνης καὶ τὴν ὠδήγει ὑψηλά, ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τοὺς οὐρανοὺς . . .

Ἀθῆναι, Ἰούλιος τοῦ 1005.

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

Συζυγικαὶ συγκινήσεις.

*Ἐξῴθι ἀπαστραπτοῦσης βιτρίνας ἀδαμαντοπωλείου:

Ἡ σύζυγος.— Γιὰ κύτταξε ἐδῶ, Παντελῆ, τί ἔξοχο μπριλλάντι! . . .

Ἄσφ τὸ βλέπω, τόσφ μοῦ θαμπώνει τὰ μάτια . . .

Ὁ σύζυγος.— Γιὰ ἔλα, πᾶμε νὰ φύγουμε, μὴν τύχη, ἀγάπη μου, καὶ μοῦ πάθης τίποτε . . .